

opwarming. Waarom dacht ik daar niet eerder aan? Door al mijn zelf-medelijden was ik vergeten dat mijn twee nieuwste vrienden buiten het kasteel op ons gingen wachten. Hoop laait op in mijn binnenste. Door de verbintenis die mijn amuletbeschermer Skarn aangegaan is met de amuletbeschermer van Kai, genaamd Kysha, kunnen ze met elkaar communiceren. Dus misschien hebben ze al een plan beraamd om ons te bevrijden.

Nee, ze zouden al lang op de een of andere manier iets hebben laten weten. Ik stop met nadenken, zucht diep en laat mij op mijn knieën vallen. Ik hoor de bekende voetstappen van Tobias en met een snelle beweging laat ik mij op mijn zij vallen en sluit ik mijn ogen. De deur gaat open met de bekende korte tuut en de voetstappen komen naar mij toe, zoals elke dag opnieuw.

‘Goeiemorgen, Amara, hoe voel je je?’ klinkt zijn stem door de stille ruimte.

Ik open traag mijn ogen en kijk naar hem op, zoals elke keer is hij volledig gehuld in een zwart tenue met hoge laarzen die je botten zouden kunnen breken.

‘Het gaat geweldig Tobias, kun je het zien?’ antwoord ik hem op een sarcastische toon.

Hij gromt wat en begint zijn gebruikelijke routine met op te zeggen wat ik moet doen en te kijken of het mij lukt, wat natuurlijk niet gebeurt. Zijn volgende woorden schokken mij en met een ruk kijk ik hem aan.

2

‘Arthur wil mij zien?’ herhaal ik verbijsterd.

‘Goed gehoord, Amara. En hij zei dat je vrienden meer gaan afzien als het nog lang duurt voor je een stap kan zetten,’ zegt Tobias. Zijn stem klinkt vlak, maar zijn blik verraaft iets anders.

Ik kijk hem recht aan. Hij ontwijkt mijn ogen.

‘Tobias... waarom doe je hieraan mee? Waarom ben je veranderd en sta je aan Arthur zijn kant?’ vraag ik met haperende stem.

Zijn kaak spant zich. Hij opent zijn mond, sluit hem weer, en werpt een korte blik op de muur achter me, alsof hij luistert. Dan komt hij dichterbij en fluistert: ‘Amara... ze zullen mijn meisje pijn doen.’ Mijn adem stukt. ‘Ze is nog maar een paar maanden oud. Ik kan haar niet in de steek laten.’ Zijn stem breekt en zijn ogen worden vochtig.

Toen ik een tijd in het kasteel woonde, was Lily zwanger. Dat ze nu een dochter heeft, slaat als een brok in mijn keel. Ik wil opstaan en hem omhelzen, maar ik blijf zitten.

‘Hoe gaat het met hen?’ vraag ik zacht.

Hij knikt, veegt zijn wangen droog en draait zich richting deur.

‘Doe je best om snel beter te zijn, Amara.’

‘Dat beloof ik,’ zeg ik luid genoeg zodat hij het net kan horen.

‘Je deadline is een week. Daarna moet ik je sowieso, hoe je er ook aan toe bent, naar hem brengen.’

‘Waarom zei je dit niet eerder?’ vraag ik hem verward.

Hij draait zich half om. ‘Omdat ik altijd word afgeluisterd. Ik draag een zender bij me. Maar vandaag werkt hij niet.’

Ik knik traag en zeg op fluisterton, maar toch luid genoeg zodat hij het nog kan horen: 'Ik begrijp het, tot morgen.'

Zijn voetstappen vervagen weer en ik laat mijn hoofd rusten tegen de koude vloer. Met een zucht besef ik dat ik niet gevraagd heb hoe zijn dochter noemt. Ik adem diep in en uit en wandel naar de plaats waar mijn dekens liggen. Het zal niet lang meer duren tot mijn eten wordt gebracht dus houd ik mij nog wat bezig met spieroefeningen.

De stappen van het plan om morgen, terwijl Tobias komt, te ontsnappen, razen door mijn hoofd. Ik moet het slim aanpakken, ik wil Tobias geen pijn doen en hem geen problemen geven. Maar ik moet koste wat kost hier weggeraken en proberen in contact te komen met een van mijn vrienden. Het moet lukken.

Nadat ik met grote happen het al bijna koude eten heb doorgeslikt, kruip ik al vroeg in de dekens. Een paar uurtjes extra slaap zullen goed doen, dan ben ik morgen fris wakker om mijn plan uit te voeren. Bij de gedachte aan het plan lopen de rillingen over mijn ruggengraat en snel schud ik mijn hoofd. Met een laatste zucht geef ik mezelf over aan de slaap en al sneller dan ik gedacht had hoor ik de voetstappen van Tobias door de gang, wat erop wijst dat het weer dié ochtend is. De enige ochtend in de week waar hij s 'morgensvroeg komt om bloed te trekken terwijl ik nog nuchter ben. De reden waarom ze bloed trekken weet ik niet eens zeker. Een lange tijd terug had ik het gevraagd aan Tobias. Hij legde toen uit dat mijn toegewezen dokters, waarvan ik niet eens wist dat ik ze had, mijn gezondheid op die manier in het oog houden. Zo weten ze ook welke vitaminen of andere voedingsstoffen ik te kort heb en daarna passen ze mijn voedsel daarop aan. Ook al heb ik nooit ander voedsel dan dat braaksel gekregen.